

Rezumat

În această teză de abilitare voi arăta principalele contribuții științifice și realizări pe care le-am acumulat de la finalizarea studiilor de doctorat, precum și activitățile de cercetare și predare pe care intenționez să le dezvolt în următorii ani. Urmând liniile furnizate de CNATDCU pentru redactarea tezei de abilitare, lucrarea de față cuprinde două părți. În prima parte, încerc să ofer un rezumat al intereselor mele științifice în domeniul migrației, genului și cursului vieții, așa cum s-au desfășurat în anii trecuți după absolvirea doctoratului la Universitatea din Neuchâtel, Elveția (2009). Aceasta constituie o parte importantă a tezei mele de abilitare. În partea a doua voi detalia planurile mele de evoluție în cariera academică referindu-mă atât la participarea mea în diferite proiecte de cercetare, capacitatea mea de a gestiona echipe și activități de cercetare, precum și idei despre unele cercetări pe care doresc să le implementez în viitor. De asemenea, voi încerca să subliniez în această parte abordarea mea asupra predării și modul în care adaptez conținutul activităților de predare în raport cu rezultatele actuale ale cercetării și rolul activ pe care îl ocup în transferul abilităților de cercetare către studenți, implicându-i ca participanți activi în cercetările pe care le desfășor sau le coordonez.

Teza mea de abilitare evoluează în jurul conceptelor de migrație și gen. Acest domeniu este unul deja bine delimitat în studiile internaționale, dar nu se bucură de interes în cercetarea din România. De altfel, interesul meu pentru această arie de cercetare s-a datorat mai degrabă formării mele din cadrul studiilor doctorale din Elveția unde dezbaterile erau deja avansate în anii 2000. Am putut astfel să particip la mai multe conferințe și discuții pe tema migrației din perspectiva genului. A aborda migrația în acest fel înseamnă a te preocupa de diferențele și inegalitățile care structurează migrația femeilor și bărbaților în moduri diferite, având consecințe variate asupra șanselor de a migra, de a găsi un loc de muncă, de a te integra, și de a reveni la locul de origine. Aceste concepte merită o discuție sumară înainte de a purcede la prezentarea detaliată a secțiunilor tezei mele de abilitare.

Migrația - este un termen care se referă la deplasarea unui individ sau grup dintr-un loc în altul, din diferite motive. Datorită motivelor diverse și formelor diferite pe care migrația le poate avea, este greu de dat o definiție concisă acestui fenomen complex. Fără a avea pretenția de a oferi o prezentare exhaustivă a formelor migrației, o să încercăm în cele urmează să schițăm o tipologie a migrației în funcție de cel mai des întâlnite criterii folosite de cercetători și de renumite organizații internaționale care au ca profil studiul migrației, precum Organizația Internațională a Migrației. Aceste criterii se referă la distanța parcursă de migranți, la scopul migrației (migrație economică, migrația de întregire a familiei, migrație pentru studii), la nivelul de calificare a migrantului (migrație calificată sau migrație slab calificată), etc. Totuși, această tipologie are o valoare euristică limitată deoarece, adesea, aceste tipuri de migrație în realitate

se împletesc în diferite moduri sau evoluează în timp dintr-o formă în alta și dau naștere astfel la forme de migrație mai complexe.

Datorită complexității fenomenului migrației, nici astăzi metodele de măsurare a fluxurilor și efectivelor de migranți folosite de diferite țări nu sunt suficient de asemănătoare, ceea ce face ca statisticile furnizate de aceste țări să fie greu comparabile. Criteriile luate de obicei în considerație producerea acestor date cantitative sunt : cetățenia, rezidența, durata șederii, scopul șederii și locul nașterii. Cel mai des folosit criteriu în definiția migrantului internațional a fost rezidența. Cetățenia a fost și ea considerată ca principal criteriu de distincție între migranți și non-migranți. Un alt element important cu privire la migrațiile internaționale îl reprezintă recunoașterea participării feminine, după ce mult timp s-a considerat că prototipul migrantului este bărbatul tânăr sau de vârstă mijlocie care migrează în căutarea unui loc de muncă. Dacă migrația de după al Doilea Război Mondial pare să fie cu precădere masculină pentru că multe țări au nevoie de mână de lucru pentru reconstrucția de după război (cunoscutul „gastarbeiter”), începând cu anii 1990 femeile reprezintă aproape jumătate din totalul migrantilor internaționali, iar în anumite regiuni, precum Europa de Est, se consideră că femeile migrante depășesc numărul bărbaților migranți. În România aproximativ 3 milioane de oameni au părăsit țara în vederea căutării unui loc de muncă, cei mai mulți fiind în Italia și Spania (Sandu, 2017) dar și alte țări europene devin destinații populare, precum Germania, Marea Britanie, Franța, Austria. Migrația românilor este diversă nu doar sub aspectul genului, ea este caracterizată de participarea diferită a diverselor etnii (Anghel, 2016)

Genul - este înțeles ca un ansamblu de practici culturale care guvernează relațiile sociale dintre femei și bărbați. Astfel, societățile atribuie caracteristici și roluri distincte bărbaților și femeilor în cadrul diferitelor interacțiuni care au ca rezultat raporturi inegale de putere (Walby, 1990). În plus, studiile de gen observă că reproducerea genului în societate este inevitabilă, deoarece fiecare societate diferențiază, clasifică și instituționalizează practicile de gen prin norme sociale care ghidează comportamente adecvate ale indivizilor în funcție de masculinitatea / feminitatea lor subliniată în caracteristicile lor întruchipate și exprimată în toate dimensiunile vieții. În acest sens, West și Zimmerman (1987: 146) susțin că:

‘If we do gender appropriately, we simultaneously sustain, reproduce, and render legitimate the institutional arrangements that are based on sex category. If we fail to do gender appropriately, we as individuals – not the institutional arrangements – may be called to account (for our character, motives, and predispositions)’.

Caracteristicile instituționale ale relațiilor de gen sunt construite în interacțiuni cotidiene între indivizi, bărbați și femei, care de obicei se conformează așteptărilor normative cu privire la ceea ce este propriu sau impropriu pentru un bărbat sau o femeie în materie de alegeri

